

Mandala sočutja

Menihi gyuto na Koroškem

in Marta Krejan

Trije tibetanski menihi gyuto, Thupten Sherab, Jigme Tsering in Nyima Tsering, so od 13. do 23. maja gostovali v Slovenj Gradcu in v tem času predstavili obredno grleno petje oz. molitve, sodelovali na raznih prireditvah, se na ekumenskem srečanju pogovarjali s predstavniki drugih religij ..., medtem pa izdelali še mandalo sočutja, ki jo je na koncu odnesla Suhodolnica – potok, ki teče skozi Slovenj Gradec. O pomenu mandale, ki je s tem, ko so jo vsuli v potok, vso pozitivno energijo razširila v naš življenjski prostor, je predaval Zmago Šmitek, ki med drugim raziskuje religije in mitologije Azije. Jigme Tsering je bil z organizatorji Tedna tibetanske kulture tudi v Hüttenbergu na avstrijskem Koroškem, v katerem nastaja središče tibetanske kulture. Člani in simpatizerji Društva za podporo Tibetu so 14. maja imeli čast, da so se srečali s Tenzingom Gyatsom, 14. dalajlamo; ob tej priložnosti je blagoslovil pesek, iz katerega so menihi v slovenjgraški galeriji likovnih umetnosti izdelali mandalo. Za ustanovitev centra tibetanske kulture na omenjenem območju ima verjetno največ zaslug legendarni alpinist in prijatelj dalajlame Heinrich Harrer, ki je ljudem dokazal, da budisti niso »čudaški«, ampak se trudijo za sožitje med ljudmi, sočutje in mir, in to ne glede na vero, ki ji posameznik pripada.

Ob diapozitivih in filmih smo imeli priložnost spoznati Tibet, kot ga je na svojem popotovanju videl predsednik Društva za podporo Tibetu Matjaž Trontelj in kot so ga spoznali alpinisti Raf Vodišek, Tomaž Humar in Viki Grošelj; videli smo streho sveta, ki jo je na filmski trak shranil Lojze Kos, možen pa je bil tudi ogled filma Kundun, ki govori o življenju današnjega dalajlame. Skoraj ves čas smo se lahko kopali v zvokih gonga, na katerega je

Tibetanski menihi ob svoji čudoviti stvaritvi

igral Dušan Osojnik, s prostovoljnimi prispevki ter nakupom knjig in drugih izdelkov, ki so jih s sabo prinesli menihi, pa smo pomagali mnogim tibetanskim otrokom in menihom, ki imajo v Indiji status beguncev. Morda se mi zdi še najpomembnejše, da je množica ljudi, ki je spremljala to dogajanje na Koroškem, zagotovo ohranila v sebi vsaj delček sočutja in pozitivne energije, ki so jo delili naši gostje, tako z nasmehi in s stiski rok kot s peskom, iz katerega je bila narejena mandala.

Pobudnici Tedna tibetanske kulture, katerega geslo je bilo »Moja vera je pomagati drugim« – Jelki Halilović – je ob pomoči Društva za podporo Tibetu in podpornikov uspel zares velik projekt, ki je bil očitno všeč tudi menihom; navdušeni so namreč nad slovenskimi hribi, zelenjem, drevjem, cveticami, rekami in ljudmi.

Na najvišje ležeči planoti na svetu se že pol stoletja trudijo znova pridobiti in ohraniti svojo kulturo, vero, skratka – svoj način življenja. Tibetancem grozi celo, da jih bodo Kitajci dobesedno iztrebili, in ob vsem tem se le čudim, kako so lahko ti ljudje, menihi, tako mirni, dobri, pristrčni, prijetni in prijazni. In tako lepi! ●